

Foto: Søren Meisner.

WOYZECK

For tre år siden ønskede GLAD TEATER at lave andet end festlige forestillinger. Det resulterede i forestillingen WOYZECK, der havde premiere på Mungo Park i Allerød i fredags. Det er Georg Büchners berømte stykke fra 1837. Büchner døde af tyfus som bare 23-årig uden at nå at få skrevet slutningen. Handlingen var baseret på en virkelig person. Oprindeligt en parykmager, der senere blev soldat. Han myrder sin kone i et anfald af jalousi. De har et barn sammen, der er født uden for ægteskab. Selv må han bøde med livet for sin udåd.

Foto: Søren Meisner.

I 1913 bliver stykket første gang opført i München af den store tyske teatermand Max Reinhardt. Alban Berg lavede den som opera i 1925. Senere er den bl.a. blevet filmatiseret af Werner Herzog med Klaus Kinski som Franz. Herhjemme var det Robert Wilson, der satte den op på Betty Nansen Teatret med musik af Tom Waits i 2000. Det var en meget stiliseret opsætning, hvor al spænding syntes taget ud af handlingen til fordel for en perfektioneret styring af lys og lyd. Mordet til sidst forsvandt næsten i al æstetikken. Det var flot, overvældende, men også helt tomt for følelser - og det berørte mig slet ikke. Alt blev afviklet med militærisk præcision. Nuvel, teknisk imponerende, men personligt kedede det mig. GLAD TEATERs opførelse af WOYZECK er mere efter mit hjerte. Den er vild, vanvittig, uforfærdet og (af)mægtig.

Foto: Søren Meisner.

De har ønsket sig at lave en forestilling om krig. Den allestedsværende krig. Da de påbegyndte arbejdet med forestillingen i 2020 var der krig i Syrien - og nu er det i Ukraine. Der er altid krig et eller andet sted. Der bliver sagt meget, men uden at der mæles et eneste ord i den timelange forestilling. Det er et syrebad af følelser. Det er ikke (vel)behageligt, men det er sandt, pågående og aldeles frygtløst - og meget kropsligt. Alle ord er reduceret til en mørk farvesymfoni, der er dygtigt instrueret af Jesper Michelsen, fejende koreograferet af Kasper Ravnhøj. Johan Kølckjær har skabt den mørke garnisons-scenografi. Musik og lyddesign er af Rune Abel Aagaard. Det spiller tæt sammen med lysdesignet af John Ivar Venned. I en så visuel forestilling bliver lys og lys åndedrættet gennem historien. Det hele kropsliggøres stærkt af de fem skuespillere fra GLAD Teater: Andreas Flodin Pedersen (tamburmajør), Dan Roland Lund (øvrighedens håndlanger), Janick Pihl Nielsen (Franz), Julie Andersen (øvrigheden) og Michele Rasmussen (Marie).

Jeg sad ofte med tilbageholdt åndedræt og måtte trykke mig tilbage i sædet.

Foto: Søren Meisner.

Da forestillingen starter ligger fire af de fem medvirkende allerede på den mørkelagte scene. Eller rettere én sidder sammensunken i en kørestol, mens de øvrige ligger spredt rundt på scenegulvet. Vi befinder os i en slags kaserne, en militærforlægning, der kunne være hvor som helst - og til alle tider. Der er råt neonlys og den rå scenografi består bl.a. af en cementblander bagest, sække med sand eller jord og sorte spande med vand. I midten hænger et metallisk hejseværk som hovedperson afmægtigt bliver hejst op i med benene først. Det hele er et pløre af sand, jord, vand og mudder. Sådan er det også mellem personerne i stykket. Hovedpersonen Franz er i forestillingen en undertrykt arbejder, der bliver hårdt styret af øvrigheden. Han tirres og arbejder til han segner, men holdes hele tiden hårdt i tømme af skrigende skarpe stød fra en fløjte han straks lystre. Hans kæreste, Marie, begæres af en tamburmajors, der sover med hende. De er smukke sammen de to, tamburmajoren og hende. Der opstår øjeblikke af inderlighed, midt i alt det snuskede. Hun er tilsyneladende mere tiltrukket af den flotte og meget høje tamburmajors, der forærer hende sit hundetegn, end af Franz. Da Franz ser tamburmajorens hundetegn om halsen på Marie, vælter det hele for ham og han bliver optændt af jalousi. Det fortærer ham, og han optændes af et vanvid, der til sidst får ham til at slå hende ihjel.

Foto: Søren Meisner.

Inden da skal Franz igennem mange ydmygelser. Man forstår ham godt. Jeg tænker, at det er den indignation, som Büchner skildrede i sit stykke, der gør at forestillingen vedbliver med at føles relevant. Man kan vælge at se forestillingen som en personlig tragedie, men det er i lige så høj grad fortællingen om, hvad systemet kan drive én til. Om hvad der sker, når man bliver manipuleret med og man lader sig bøje, til man ikke kan mere. Når kærligheden til sidst forsvinder, er der ikke længere er noget tilbage.

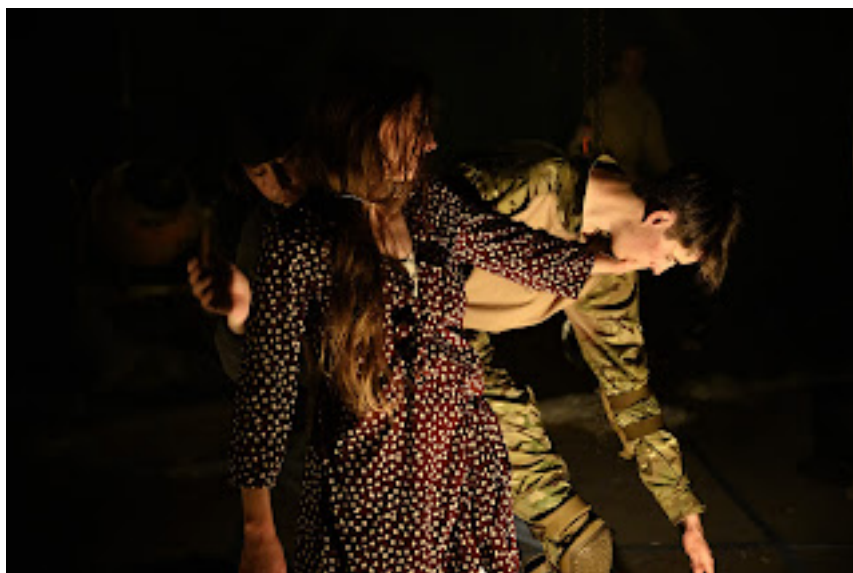

Foto: Søren Meisner.

Det kunne have været skrevet af Dostojevskij. Der er en tung russisk skygge over historien, der måske også passer meget godt i forhold til den nuværende krigstrussel, men spørgsmålet er, om det ikke i højere grad handler om den krigskultur vi alle lever i. Hvor blev freden af? Hvem taler længere om fred? Løsningen er

aldrig krig. Krig er industri. Alle lande producerer krigsvåben eller komponenter til krigsførelse. Også Danmark. Der er store økonomiske interesser i spil, men det er altid ødelagte mennesker og kulturer, der står tilbage, mens fabrikanterne kan notere sig gevaldige budgetoverskud. Det er måske den største katastrofe bag mordet på Marie i WOYZECK.

Instruktøren, Jesper Michelsen skriver i programmet: "Her er ord for længst holdt op med at give mening. I stedet må vi række ud med vore kroppe og sanser. Derfor har vi skabt en forestilling, hvor fysiske handlinger og koreografiske billeder sammen med et intenst lydbillede er de centrale fortællelementer."

Foto: Søren Meisner.

WOYZECK

Gæstespil af **GLAD Teater**
på **Mungo Park** i Allerød

22.-30. september 2023

Medvirkende:

Andreas Flodin Pedersen, Dan Roland Lund, Janick Pihl Nielsen,
Julie Andersen, Michele Rasmussen

Instruktion:
Jesper Michelsen

Koreografi:
Kasper Ravnhøj

Scenografi:

Johan Kølckjær

Musik og lyddesign:
Rune Abel Aagaard

Lysdesign:
John Ivar Venned

Kostumer:
Fie von Veer

Filosofisk konsulent:
Jon Auring Grimm

[Hjemmeside & billetter](#)

Læs mere om [GLAD Teater](#)

Se [trailer](#)

Video: Unsaid Film / Søren Diness Vestergaard

"Glad teaters performere kan, med deres mod, anderledes udtryk og forståelse af verden omkring dem, skabe en ny og enestående oplevelse af den grusomme og absurde virkelighed, vi alle er en del af." (fra instruktøren, Jesper Michelsens programtekst).